

COMMISSIE VAN BEROEP BETAALD VOETBAL VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het beroep

Op 6 oktober 2017 is de heer T. Beugelsdijk, speler van ADO Den Haag, hierna te noemen "beschuldigde", door de tuchtcommissie betaald voetbal, hierna te noemen "tuchtcommissie", vrijgesproken van het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler tijdens de op 30 september 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda - ADO Den Haag. Tegen deze beslissing heeft de aanklager betaald voetbal, hierna te noemen "aanklager", tijdig beroep ingesteld.

De commissie van beroep betaald voetbal, hierna te noemen "commissie van beroep", heeft in aanwezigheid van de aanklager en beschuldigde, bijgestaan door zijn raadsman mr. F. de Weger en de heer M. Manders, algemeen directeur van ADO Den Haag, de zaak mondeling behandeld op 17 oktober 2017. Bij die behandeling is kennisgenomen van tv-beelden uit de betreffende wedstrijd, inclusief audio opnamen van de communicatie tussen de scheidsrechters, en tevens is op verzoek van de aanklager NAC-speler P. Mari Villar, de tegenspeler, als getuige gehoord.

2. Het verloop van de procedure

Op 3 oktober 2017 is beschuldigde ten laste gelegd dat hij zich tijdens de op 30 september 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda - ADO Den Haag schuldig heeft gemaakt aan 'het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler'. De aanklager heeft beschuldigde daarvoor een schikkingsvoorstel gedaan waarin hij - kort gezegd - voor het spelen van vier wedstrijden wordt uitgesloten.

Dit schikkingsvoorstel is door beschuldigde niet geaccepteerd en de zaak is op 5 oktober 2017 door de tuchtcommissie mondeling behandeld.

De aanklager heeft bij de tuchtcommissie gevorderd om beschuldigde wegens 'het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler' te veroordelen en hem een straf op te leggen van een schorsing van vijf wedstrijden.

De tuchtcommissie is - kort gezegd - tot de conclusie gekomen dat het feit niet wettig en overtuigend is bewezen en heeft beschuldigde derhalve vrijgesproken.

Volgens de tuchtcommissie kan uit de tv-beelden worden afgeleid dat door beschuldigde een elleboogstoot wordt gegeven aan zijn tegenspeler. Echter, op grond van artikel 40 lid 2 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal dient het bewijs dat betrokkene de overtreding heeft begaan te berusten op ten minste twee bewijsmiddelen. Naar het oordeel van de tuchtcommissie zijn deze twee bewijsmiddelen niet voorhanden. Beschuldigde stelt dat hij niet heeft gevoeld dat hij zijn tegenspeler heeft geraakt. De tegenspeler heeft verklaard dat hij slechts werd gehinderd. Dit maakt dat de voorgeschreven twee bewijsmiddelen niet aanwezig zijn.

Tegen de beslissing van de tuchtcommissie heeft de aanklager tijdig hoger beroep ingesteld.

3. De gronden van het beroep

De aanklager geeft aan het niet eens te zijn met de beslissing van de tuchtcommissie beschuldigde vrij te spreken.

De aanklager meent dat hij ontvankelijk is in de vervolging van deze zaak en verwijst naar vaste jurisprudentie van de commissie van beroep, alsmede de tuchtcommissie. De aanklager meent dat geen sprake is van een 'final decision' ten aanzien van de elleboogstoot, nu alle officials hebben verklaard dat zij dit incident niet hebben waargenomen.

De aanklager betaald voetbal was en is voorts van oordeel dat de in het dossier ter beschikking staande bewijsmiddelen in gezamenlijkheid voldoen aan het vereiste van het bewijsminimum en dat daarenboven deze wettige bewijsmiddelen van dien aard zijn dat zij leiden tot de overtuiging dat de beschuldigde het tenlastegelegde heeft begaan.

Volgens de aanklager ligt, ondanks het feit dat het hier gaat om het tuchtrecht, een analoge verwijzing naar het Wetboek van Strafvordering en dienaangaande jurisprudentie in de rede. Ook in het strafrecht geldt de regel van het bewijsminimum. Uitgangspunt is dat een veroordeling moet berusten op bewijs afkomstig uit minimaal twee uiteenlopende bronnen. Niet noodzakelijk is dat dit steunbewijs de verweten gedraging geheel bevestigt, maar afdoende is dat op bepaalde punten de verklaring bevestiging vindt in andere bewijsmiddelen.

In de optiek van de aanklager heeft de tuchtcommissie de lat voor het bewijsminimum veel te hoog gelegd. De TV beelden zijn een sterk en betrouwbaar bewijsmiddel en worden ondersteund door de schriftelijke verklaring van Mari Villar die zegt dat hij werd gehinderd door Beugelsdijk waardoor hij de bal niet meer kon raken en de verklaring van Beugelsdijk zelf dat hij het duel aanging voor de bal. Daar komt bij dat Mari Villar op de zitting van de commissie van beroep heeft verklaard dat hij in het gezicht werd geraakt. Mari Villar veronderstelde - gelet op de spelsituatie - dat hij geraakt zou moeten zijn door beschuldigde; na het zien van de televisiebeelden werd dit vermoeden bevestigd.

Voorts is de aanklager van oordeel dat sprake is van een elleboogstoot. Door de kracht van de beweging, door de manier waarop beschuldigde zijn elleboog naar achteren brengt, terwijl hij weet dat zijn tegenspeler vlak bij hem is, neemt beschuldigde in elk geval de kans voor lief dat hij zijn tegenstander, in dit geval Mari Villar, fors zou raken. Hij heeft daarmee zijn arm kennelijk als wapen gebruikt, aldus de aanklager.

Een en ander is naar het oordeel van de aanklager voldoende om tot een bewezenverklaring te komen van het geven van een elleboogstoot. Dit levert op een overtreding van artikel 19 juncto 21 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal juncto titel 1 artikel 2 sub 2.2c van de Richtlijnen.

Wat betreft de strafmaat meent de aanklager dat sprake is van een nare en ernstige overtreding. De strafkaart van beschuldigde speelt een strafverzwarende rol, nu op zijn strafkaart de nodige incidenten staan die zowel met geel als rood zijn bestraft. Voorts had beschuldigde nog een voorwaardelijke straf openstaan. De aanklager persisteert bij een vordering waarbij beschuldigde wordt uitgesloten van 5 wedstrijden: 3 wedstrijden ingevolge de richtlijn, 1 wedstrijd als gevolg van recidive en 1 wedstrijd in verband met omzetting van een openstaande voorwaardelijke straf.

4. Het standpunt van beschuldigde

Namens beschuldigde voert zijn raadsman, de heer mr. F. de Weger, het woord.

Beschuldigde is het met de uitkomst van de tuchtcommissie (vrijspraak) eens, maar meent dat de aanklager niet-ontvankelijk had moeten worden verklaard. Naar het oordeel van beschuldigde is sprake van een 'final decision'; uit zowel de audio-opnames als uit de beelden zou volgen dat assistent-scheidsrechter Kleinjan de situatie tussen beschuldigde en Mari Villar zou hebben beoordeeld op het moment dat hij de woorden sprak "nee, nee, nee". De verklaring ter zitting bij de tuchtcommissie dat dit zag op een andere situatie (het duel tussen Immers en Mets) zou namelijk niet kloppen. De raadsman onderbouwt dit door te stellen dat uit de beelden zou volgen dat qua timing van de uitspraak van de assistent-scheidsrechter het wel móet gaan om het duel tussen beschuldigde en Mari Villar. Ook zou op de beelden in zijn geheel geen duel zichtbaar zijn tussen Immers en Mets.

Voorts zou de scheidsrechter goed zicht hebben gehad op het voorval tussen beschuldigde en Mari Villar en heeft hij de situatie niet als ongeoorloofd beoordeeld. Nu de situatie derhalve is beoordeeld, zou naar het oordeel van de raadsman sprake zijn van een 'final decision', zodat de aanklager niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In het geval de commissie van beroep zou oordelen dat de aanklager wel ontvankelijk is, bepleit de raadsman dat primair vrijspraak zou moeten volgen, omdat de vereiste twee reglementaire bewijsmiddelen niet aanwezig zijn. Alhoewel ook niet uit de televisiebeelden volgt dat sprake is van een elleboogstoot, is er daarnaast in ieder geval geen enkele verklaring waaruit blijkt dat beschuldigde het tenlastegelegde zou hebben begaan.

Voor zover de aanklager van mening is dat de televisiebeelden het hoofdbewijsmiddel zijn en de schriftelijke verklaring van beschuldigde in samenhang daarmee voldoende bewijs oplevert, meent de raadsman dat de samenhang te ver verwijderd is. De schriftelijke verklaring van beschuldigde kan niet als steunbewijs dienen, omdat hieruit geenszins volgt dat sprake was van een aanraking, laat staan van een elleboogstoot. Dit zou ook gelden voor de schriftelijke verklaring van Mari Villar, waarin hij verklaart te zijn gehinderd. Iemand belemmeren is iets anders dan iemand daadwerkelijk raken. Ook uit andere verklaringen zou niet blijken van het geven van een elleboogstoot. Voorts verwijst de raadsman naar de rechtspraak van de Hoge Raad aangaande bewijsmiddelen, waaruit voor deze zaak volgt dat de schriftelijke verklaringen niet in voldoende mate ondersteunend zijn en sprake is van een te ver verwijderd verband.

Ook meent de raadsman dat op basis van de televisiebeelden niet wettig en overtuigend bewezen is dat sprake is van een elleboogstoot. Zo zou duidelijk sprake zijn van '*strijd om de bal*'; het geven van een elleboogstoot kan derhalve niet gekwalificeerd worden als een gewelddadige handeling conform de richtlijnen behorende bij het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal. Ook is geen sprake van ongeoorloofde agressie. Als er al sprake zou zijn van een elleboogstoot, dan was de hoeveel kracht die daarbij gebruikt werd verwaarloosbaar, zodat ook hierom niet aan het tenlastegelegde kan worden voldaan ingevolge de Spelregels Veldvoetbal. Bovendien verklaart beschuldigde dat hij er 100% van overtuigd is dat hij geen elleboogstoot heeft gegeven. Verder meent de raadsman dat de elleboog van beschuldigde op geen enkele wijze is gebruikt als wapen. Ingevolge de zaak 'Berg' kan derhalve niet geconcludeerd worden dat sprake was van het geven van een elleboogstoot.

Tot slot acht de raadsman de eis van de aanklager van 5 wedstrijden te zwaar en verwijst daartoe naar de uitspraak van de commissie van beroep inzake '*Vilhena*'. Ook daar was geen sprake van enige verwonding, noch van kwade opzet. Tot slot bevat de strafkaart van beschuldigde wel gele kaarten maar geen rechtstreekse rode kaarten. Mocht de commissie van beroep tot een bewezenverklaring komen, dan zou een lagere straf dan de standaardstraf van de KNVB-richtlijnen meer passend zijn.

5. De beoordeling door de commissie van beroep

Ontvankelijkheid van de aanklager

Uit eerdere uitspraken van de commissie van beroep (o.a. de zaken Kramer van 17 december 2013 en van 19 oktober 2015) blijkt dat vervolging mogelijk is als een ernstige overtreding niet is waargenomen door de arbitrage en er om die reden geen sprake is van een '*final decision*'. Dit vindt ondersteuning in het Handboek competitiezaken betaald voetbal (1 juli 2017 p. 47).

Uit de schriftelijke verklaringen van de scheidsrechter, twee assistent-scheidsrechters en de 4^e official blijkt dat zij het in geding zijnde incident tussen beschuldigde en NAC-speler Mari Villar niet hebben waargenomen. Scheidsrechter Mulder en assistent-scheidsrechter Kleinjan hebben tijdens de zitting van de tuchtcommissie als getuige (nogmaals) verklaard dat zij het onderhavige incident tijdens de wedstrijd niet hebben waargenomen. De commissie van beroep ziet geen reden om aan deze verklaringen te twijfelen. Van een '*final decision*' is derhalve geen sprake. De commissie van beroep is

derhalve van oordeel dat de aanklager een vooronderzoek mocht starten en naar aanleiding daarvan een schikkingsvoorstel aan de speler van ADO Den Haag mocht doen.
De aanklager is ontvankelijk.

Bewezenverklaring

In de zaak Berg van 24 september 2010 heeft de commissie van beroep het volgende overwogen over het geven van een elleboogstoot.

“Voor de beantwoording van de vraag of sprake is van een elleboogstoot acht de commissie van beroep in beginsel bepalend of een speler in de uitvoering van een beweging, de elleboog van die arm kennelijk als wapen gebruikt”.

Voorts overweegt de commissie van beroep dat ingevolge artikel 40 lid 2 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal het bewijs dat beschuldigde een overtreding heeft begaan dient te berusten op ten minste twee bewijsmiddelen. Naar het oordeel van de commissie van beroep is aan deze eis voldaan.

Op basis van de ter zitting van de commissie van beroep getoonde tv-beelden met daarop het relevante spelmoment is de commissie van beroep van oordeel dat beschuldigde zijn arm zodanig beweegt dat hij de tegenspeler Mari Villar met de elleboog raakt in het gezicht. Naar het oordeel van de commissie van beroep heeft beschuldigde zijn elleboog als wapen gebruikt. Voorts heeft tegenspeler Mari Villar ter zitting verklaard dat hij door beschuldigde in het gezicht is geraakt. De commissie van beroep heeft op de beelden waargenomen dat de elleboogstoot is gegeven tijdens een duel om de bal.

De bewezenverklaring steunt op de volgende bewijsmiddelen:

- De eigen waarneming van de commissie van beroep van de televisiebeelden, zijnde:

Het hiervoor aangeduide fragment van de tv-beelden, waarbij te zien is dat beschuldigde zijn elleboog in een plotselinge en krachtige beweging ineens naar achteren beweegt en de tegenspeler in het gezicht raakt.

- De verklaring van tegenspeler Mari Villar ter zitting luidende (voordat de beelden werden bekeken), zakelijk weergegeven:

“(...) Ik merkte dat iemand tegen mij op botste. (...) Ik werd geraakt in mijn gezicht, maar ik weet niet met wat, want ik was geconcentreerd op de bal. Ik wilde de bal naar partijgenoten spelen. Ik voelde iets in mijn gezicht en ik val. Ik ben op de grond gevallen, omdat ik contact voelde (...)”

- De verklaring van tegenspeler Mari Villar ter zitting luidende (nadat de beelden werden bekeken), zakelijk weergegeven:

“(...) Ik keek eerst naar de bal. Toen keek ik naar rechts om te kijken waar andere teamleden waren en toen zag ik Beugelsdijk. Toen ik viel, dacht ik daarom dat ik door Beugelsdijk werd geraakt. En dat werd ook bevestigd toen ik de beelden zag.”

Beschuldigde heeft zich met het vorenstaande schuldig gemaakt aan het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler.

6. De bewezenverklaring

De commissie van beroep acht bewezen dat beschuldigde zich tijdens de op 30 september 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda-ADO Den Haag schuldig heeft gemaakt aan het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler.

7. De kwalificatie

Op basis van het bepaalde in artikel 2.1 onder a van de Richtlijnen genoemd in artikel 21 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal maakt een tegenspeler zich schuldig aan ernstig gemeen spel, als hij speelt met buitensporige inzet of geweld gebruikt tegenover een tegenstander *tijdens een duel om de bal*.

In artikel 2.2. van deze Richtlijnen zijn aparte handelingen vermeld die als een gewelddadige handeling moeten worden verstaan, *zonder* dat sprake is van strijd om de bal (waaronder het geven van een elleboogstoot aan een tegenstander).

Een elleboogstoot tijdens een duel om de bal, waarvan in deze zaak sprake is, is naar het oordeel van de commissie van beroep aan te merken als 'geweld gebruiken tegenover een tegenstander' in de zin van het bepaalde in artikel 2.1. onder a van de Richtlijnen.

Het bewezen verklaarde levert op een overtreding van artikel 19 juncto artikel 21 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal juncto titel I, artikel 2.1 onder a van de Richtlijnen van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal.

8. De strafoplegging

Bij de strafoplegging heeft de commissie van beroep zowel gelet op de ernst en de aard van de overtreding als op de strafkaart van beschuldigde.

Het geven van een elleboogstoot in het gezicht moet in het algemeen worden gezien als een ernstige overtreding. De commissie van beroep betreft in haar afwegingen dat elleboogstoten in gradatie kunnen verschillen en dat het bewezen verklaarde feit niet tot de ernstigste vorm in deze categorie behoort. Daarbij merkt de commissie van beroep op dat niet is gebleken van een louter doelbewuste uitvoering van een voorgenomen actie tegen een tegenstander. Het is echter wel een gewelddadige handeling. De tegenspeler is kort nadat hij op de grond is beland opgestaan en heeft het spel hervat zonder dat hij een behandeling moest ondergaan. Anders dan de aanklager oordeelt de commissie van beroep dat een onvoorwaardelijke straf van 3 wedstrijden op zijn plaats is.

Wat de strafkaart betreft, overweegt de commissie van beroep dat beschuldigde nog een voorwaardelijke straf heeft openstaan die hem op 15 maart 2017 door de commissie van beroep is opgelegd.

Dit alles in aanmerking genomen komt de commissie tot een straf die lager is dan de door de aanklager ter zitting geëiste straf. De commissie van beroep veroordeelt beschuldigde tot een onvoorwaardelijke uitsluiting van 4 wedstrijden; 3 wedstrijden vanwege het geven van een elleboogstoot aan een tegenspeler tijdens de op 30 september 2017 gespeelde wedstrijd NAC Breda – ADO Den Haag, 1 wedstrijd vanwege het tenuitvoerleggen van de op 15 maart 2017 voorwaardelijk opgelegde straf door de Commissie van Beroep.

9. De beslissing

De commissie van beroep vernietigt de beslissing van de tuchtcommissie waartegen het beroep is ingesteld en doet opnieuw recht.

Bewezen wordt verklaard hetgeen onder 6. is vermeld.

Het bewezen verklaarde is strafbaar zoals onder 7. is omschreven.

Beschuldigde is terzake van evenvermelde overtreding strafbaar.

Beschuldigde wordt, met ingang van 18 oktober 2017, uitgesloten van deelname aan competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB, tot de dag, volgende op die, waarop het 1e elftal van zijn club 4 achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld.

Beschuldigde wordt veroordeeld in de kosten van zowel eerste aanleg als beroep; in beroep begroot op € 275, - te verrekenen in rekening-courant met zijn club.

Aldus beslist op 31 oktober 2017 door mr. [REDACTED], voorzitter, mr. [REDACTED] en [REDACTED], leden, bijgestaan door mr. [REDACTED], secretaris.